

EL CRISTIÀ ENFRONT DE LA FELICITAT¹

1, Tothom busca la felicitat

Tothom busca la felicitat, però, on és, com podem arribar-hi?

Amb aquests interrogants coincidim, però no coincidim en les formes d'accedir-hi. Tots els humans busquem exactament el mateix: ser feliços.

Quan despertem i besllumem un horitzó de felicitat ho fem com un "sí" a la vida, disposats a gaudir-ne; però quan intuïm infelicitat, el nostre to és a la defensiva o de resignació, tot buscant sortides per a suportar-ho.

Un mestre de la Llei es va aixecar i, per posar a prova Jesús, li va fer aquesta pregunta: Mestre, què haig de fer per a posseir la vida eterna? Jesús li digué: Què hi ha escrit en la Llei? Què hi llegeixes?

Ell va respondre: Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces i amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix.

Jesús li digué: Has respost bé: fes això i viuràs.

(Lc 10,25-28)

Preguem: Senyor Jesús, que el nostre horitzó de felicitat siguis tu, i el Regne de Déu que ens vas anunciar i fer present.

Les Benaurances Són el disseny de la vida cristiana: són el cor de l'evangeli, la proclamació del Regne de Deu i la síntesi de la fe cristiana: L'evangeli és la resposta a aquest anhel profund de felicitat. Ens apropa a Jesús que promet felicitat i ens condueix cap a ella.

Però, malgrat tot, es tendeix a pensar que la fe és alguna cosa que té a veure exclusivament amb una salvació futura i llunyana, però no amb la felicitat actual, que és la que ens interessa en el dia a dia.

La joia de l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament.

Amb Jesucrist sempre neix i reneix la joia.

En aquesta exhortació vull adreçar-me als fidels cristians per invitar-los a una etapa evangelitzadora marcada per aquesta joia, i indicar camins per a la marxa de l'Església en els pròxims anys.

(Francesc, Bisbe de Roma:
La joia de l'Evangeli 1)

Preguem: Gràcies Senyor per tot el que ens has donat i ajuda'ns a saber interpretar la teva presència i el camí per a trobar la felicitat viscuda pel mateix Jesús.

2, Però què és la felicitat?

No hi haurà alguna cosa cap on tots hem de dirigir els nostres passos si volem trobar veritable felicitat? La felicitat sembla estar gairebé sempre en "el que ens falta": què és realment el que ens falta? Què necessitem trobar per ser feliços?

És aquí precisament on hem de situar la crida de Jesús i el missatge de les benaurances. Una persona està a punt de prendre seriosament Jesús quan intueix que en ell pot trobar precisament "el que li falta" per ser feliç amb una felicitat més real i veritable.

Us he dit tot això perquè la meua joia sigui també la vostra, i la vostra joia sigui completa.

(Jn 15,11)

Preguem: Senyor, que sapiguem trobar la verdadera felicitat, la que ens dones, la que ve de tu.

3, És possible ser feliç?

Potser, la felicitat no es pugui aconseguir perquè ja la "tenim", encara que no encertem a experimentar-la. Potser la felicitat hi és, en nosaltres, en la vida mateixa, però no en som conscients. Potser, en el fons de la vida hi ha una felicitat real, desconeguda, insospitada, que a mi se m'està escapant perquè camino ocupat en altres coses que

El Senyor va escoltar les vostres paraules i em digué: "He sentit el que et diu aquest poble. Tenen raó de parlar així. Tant de bo que sempre estiguessin disposats a venerar-me i a complir cada dia tots els meus manaments! Així ells i els seus descendents trobarien la felicitat per sempre.

(Dt 5,28-29)

¹ Glossa lliure del llibre de José Antonio Pagola: "Es Bueno creer en Jesús". Ed. San Pablo. 2012

em semblen importants, però que no em deixen gaudir de la veritable felicitat.

El meu major pecat pot ser que estic gaudint poc de la vida.

Que n'és, de gran, la felicitat que has reservat a teus fidels! La dones als qui s'emparen en tu, i tothom ho pot veure.

(Ps 31,20)

Preguem: Déu meu ajuda'ns a caminar desperts per la vida, observant tota la teva meravella.

La felicitat no és una cosa fabricada per l'home, sinó regal de Déu. Però hi ha una felicitat que té el seu origen en Déu i que nosaltres podem acollir, experimentar i gaudir.

La felicitat prové de Déu. El que han de fer aquestes persones, a les quals Jesús es dirigeix, és prendre consciència d'aquesta felicitat. Descobrir com aquesta actitud concreta de pobresa, d'amor misericordiosa, de fam de justícia, de netedat de cor ... els està obrint la possibilitat d'experimentar la veritable felicitat que sempre és regal de Déu.

Vaig comprendre que menjar, beure i gaudir de la felicitat del propi treball no és un bé que depengui de l'home mateix, sinó que és un do de Déu.

Perquè, ¿qui pot menjar i qui pot fruir si això no li arriba de Déu? Ell dona saviesa, coneixement i alegria a l'home que el complau.

(Eclo 2,24-26)

Preguem: Gràcies per aquest regal, només et demano que ens ajudis a descobrir aquesta felicitat.

4, La felicitat no depèn del destí

Des de la nostra realitat condicionada i limitada, cadascú de nosaltres escoltem la crida a la felicitat. El problema és que no busquem la veritable felicitat, o la busquem per camins equivocats.

Esperem que la sort o el destí ens siguin propicis, que les coses ens vagin bé i puguem així ser feliços. Però per conèixer la felicitat, ha de millorar el món que m'envolta o haig de transformar-me jo?

La felicitat brolla del Déu revelat i regalat en Jesucrist. Les benaurances són una crida a convertir-nos per buscar la felicitat pel camí encertat. Les benaurances proclamen feliços a aquells que estan buscant la felicitat pel camí encertat i els anuncien que es trobaran amb ella.

Quan facis un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni els teus parents, ni veïns rics. Et podrien tornar la invitació i ja tindries la teva recompensa.

Més aviat, quan facis un banquet, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Feliç de tu, llavors, ja que ells no tenen res per a recompensar-te, i Déu t'ho recompensarà quan ressuscitin els justos.

(Lc 14, 12-14)

Preguem: Senyor, et donem gràcies perquè ens mostres el gran amor que ens tens, que aquest amor ens transformi per dins i pugui ser llum per als altres.

5, La felicitat no consisteix en el benestar

És fàcil constatar que moltes persones, encara que parlin de felicitat, l'únic que busquen es "benestar". El benestar no és felicitat, ni produeix automàticament felicitat. El benestar és la sensació agradable que es produeix quan hem aconseguit satisfer els nostres desitjos.

Donem per suposat que, per a aconseguir la felicitat, hem de posseir coses, diners, èxit, sexe..., tot allò que respongui satisfactòriament als nostres desitjos. Quan jo poso la meva felicitat en aquestes coses, els hi estic donant un poder sobre mi, faig que la meva felicitat no depengui de mi, sinó d'alguna cosa exterior a mi.

Mestre bo, què haig de fer per a posseir la vida eterna? Jesús li digué: Per què em dius bo? De bo, només n'hi ha un, que és Déu. Ja saps els manaments: No cometis adulteri, no matis, no robis, no acuis ningú falsament, honra el pare i la mare.

Ell va dir: Tot això ho he complert des de jove. Jesús, en sentir-ho, li digué: Encara et manca una cosa: ven tot el que tens i reparteix-ho entre els pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me. Quan va sentir això, aquell home es posà tot trist, perquè era molt ric.

(Lc 18, 18-23)

Preguem: Senyor, ajuda'ns a alliberar-nos de les esclavituds que ens auto-imposem i que no ens permeten ser feliços.

El que Jesús anuncia és una “plenitud de vida”. Un estat de plenitud, de veritat, de pau, que pot donar-se en aquelles persones perquè en elles regna Déu, tinguin o no satisfets els seus desitjos immediats. És una felicitat que brolla en la persona que viu oberta a l’amor, la veritat i la justícia del mateix Déu.

La persona va apropant-se a la felicitat quan va aprenent a alliberar-se, a no tenir afeccions. La primera benaurança assenyala aquesta actitud fonamental de la que depèn tot: “Feliços els pobres en l’esperit” podria traduir-se per “Feliços els que estan davant Déu amb les mans buides”. El mateix Jesús ens convida a construir un món més agradable i fratern en el que sapiguem compartir els nostres bens.

Per tant, no us preocupeu, pensant què menjareu, o què beureu, o com us vestireu. Tot això, els pagans ho busquen amb neguit, però el vostre Pare celestial ja sap prou que en teniu necessitat.

Vosaltres, busqueu primer el Regne de Déu i fer el que ell vol, i tot això us ho donarà de més a més.

No us preocupeu, doncs, pel demà, que el demà ja s'ocuparà d'ell mateix. Cada dia en té prou amb els seus maldecaps.

(Mt, 6-33)

Preguem: Senyor, et preguem que sapiguem compartir el que tenim, tot ho hem rebut de Tu de manera gratuïta.

6. La felicitat no està en el plaer

Són molts els que confonen la felicitat amb el plaer. Volen ser feliços però en realitat el que busquen es plaer.

Certament la felicitat que s’anuncia i es promet en les benaurances es quelcom molt diferent. El plaer és sempre una experiència momentània. Afecta a un aspecte o dimensió de la vida, encara que des d’allí sembli omplir-ho tot.

Les benaurances, per contra, parlen d’una felicitat arrelada a la mateixa persona. És una felicitat que brolla del més fons del seu ser i es difon per tota la persona sense tancar-la egoïstament en si mateixa. És la felicitat de les persones que presten ajuda misericordiosa, tenen fam de set i justícia, treballen per la pau, viuen captades per l’amor.

El plaer no és quelcom dolent per si mateix. Allò important no és prohibir el plaer sinó descobrir quan ens tanca el camí a la veritable felicitat, quan tanca l’individu en si mateix.

Feliços els pobres en l’esperit...

Feliços els qui ploren...

Feliços els humils...

Feliços els qui tenen fam i set de ser justos...

Feliços els compassius...

Feliços els nets de cor...

Feliços els qui treballen per la pau...

Feliços els perseguits pel fet de ser justos...

Feliços vosaltres quan, per causa meua, us insultaran, us perseguiran... Alegreu-vos-en i celebren-ho....

(Mt 5,1-11)

Preguem: Pare, que sapiguem viure i interioritzar cada dia les paraules que Jesús ens va donar en el sermó de la muntanya per arribar a ser benaurats.

7. La felicitat no prové dels altres

Quan, per ser feliç, necessito l’aprovació i l’aplaudiment dels altres, la seva amicitat o el seu amor o la seva presència i acollida, la meua felicitat queda en mans d’aquelles persones. A la llarga, qui espera que els altres el facin feliç acaba sent un desgraciat.

El que ens obre a la felicitat veritable no és la seguretat, el plaer o la companyia que ens proporciona l’altre sinó el fet que, al obrir-nos a ell som capaços de desprendre’ns de nosaltres mateixos.

I és justament aquesta experiència la que porta a la felicitat, la que pot obrir-nos a l’Amor absolut.

A Déu, ningú no l’ha vist mai; però si ens estimem, ell està en nosaltres i, dins nostre, el seu amor ha arribat a la plenitud.

(1Jn 4,12)

Preguem: Pare, ajuda’ns a fer de les nostres obres cap els altres, un testimoniatge del teu amor.

Les benaurances llancen encara un altre desafiament al proclamar que la veritable felicitat sols és possible quan es busca fer feliços als altres.

Les benaurances declaren feliços a aquells que viuen anhelant la justícia, els que practiquen la misericòrdia, els que treballen per a que s'estableixi entre els homes la pau.

La veritable felicitat brolla en l'amor gratuït al qui pateix. La felicitat es troba donant-la.

Després digué al qui l'havia convidat: Quan facis un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni els teus parents, ni veïns rics.

Et podrien tornar la invitació i ja tindries la teva recompensa. Més aviat, quan facis un banquet, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs.

Feliç de tu, llavors, perquè ells no tenen res per a recompensar-te, i la recompensa, la trobaràs quan ressuscitin els justos.

(Lc 14, 12-14)

Preguem: Pare, dona'ns un cor obert i uns ulls clars per saber estar al costat dels qui pateixen.

8, La felicitat es viu en l'esperança

Així doncs, les benaurances inviten ja des d'ara a la felicitat vertadera, però en un horitzó d'esperança. Des d'ara podem aspirar a la felicitat, malgrat que la felicitat plena i definitiva només l'esperem en el futur últim.

La felicitat és encara quelcom futur, però se'ns ha donat ja des d'ara en esperança. I és aquesta esperança la que Déu ens regala ara la que duu dintre seu força salvadora i generadora de felicitat.

També nosaltres, que posseïm l'Esperit com a primícies del que vindrà, gemeguem dins nostre anhelant de ser plenament fills, quan el nostre cos sigui redimit.

Hem estat salvats, però només en esperança. Ara bé, veure el que s'espera no és esperança: allò que es veu, per què s'ha d'esperar?

Però nosaltres esperem allò que no veiem, i ho anhelem amb constància.

(Rm 8, 23-25)

Que l'esperança us ompli d'alegria. Sigueu pacients en la tribulació, constants en l'oració. Feu-vos solidaris de les necessitats dels vostres germans.

(Rm 12,9-21)

Preguem: Vine Esperit Sant i omple els nostres cors de la teva llum perquè siguem portadors d'esperança cara endins i per a tots aquells i aquelles que també cerquen, potser a les palpentes, la llum a l'horitzó.

CANTS

- Compartir-ho tot, és font de riquesa. Jesús dona'ns un cor de pobre.
- Vine Pare dels pobres,/ omple a tots del teu amor. (bis)
- Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls/ criden de goig a la sega (bis) (Ps 125)
 - Quan el Senyor renovà la vida de Sió/ ho creïem un somni;/ la nostra boca s'omplí d'alegria,/ de crits i de rialles.
 - Els altres pobles es deien:/ "És magnífic el que el Senyor fa a favor d'ells"./ És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre,/ amb quin goig ho celebrem.
 - Renoveu la nostra vida Senyor,/ com l'aigua renova l'estepa del Nègueb./ Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls/ criden de goig a la sega.
 - Sortien a sembrar tot plorant,/ emportant-se la llavor;/ i tornaran cantant d'alegria,/ duent a coll les seves garbes.
- Jesús el Crist, la llum del meu cor, no permetis que parli la foscor./ Jesús el Crist, la llum del meu cor:/ fes que pugui acollir el teu amor. (T9)
- La meva ànima us desitja de nit , oh Déu,/ per vos em deleixo dins del cor. (T152)
- Esperit consolador, amor de tot amor./ Esperit consolador, amor de tot amor. (T126)
- Tot jo reposo en el meu Deu, sols en Déu,/ d'Ell ve la salvació./ Sí, sols en Déu, tot jo reposo./ Reposo en pau. (T32)